

ментален концерт" (1841). „Хайдновитъ младежки години" (новела), „Книгата на свѣта" (за Моцарта), „Германия" (за Бетховенъ); романи-тъ: „Животътъ на музиканта Аулетесъ" (1823), „Фридеманъ Бахъ" (изгубенъ), както и музикални критики.

Орфография (музикална) — се нарича правилната нотация или върното нотописане. Най-често О-та въ музиката страда отъ неправилното означение на енармоничитѣ (еднакво звучни) тонове, което има значение за разбирането и яснотата на хармонията (при модулации) отъ неправилното означение на хроматическитѣ тонови стълби, както и при клавирни композиции—отъ неправилното означение на ритмичното отношение, като на една нота се даде по-голяма стойностъ, — чрезъ което тя влиза въ единъ другъ акордъ, стоящъ съ нея въ дисонантно отношение.

Ортоепика, гр. — учение за върно изговаряне и декламация.

Орфарионъ или **Орфеореонъ** — име на единъ старъ, лютноподобенъ инструментъ, съ 8 двойни, жълъзни или месингови, струни.

Орфей — знаменитъ, приказенъ пѣвецъ на древността, който е билъ тѣй сладкопоенъ, че като пѣялъ е „трогвалъ камъни и дървета" (*Εκίνει λίθους τε καὶ δένδρα*). Споредъ гръцката митология, О. е живѣлъ въ подножието на Олимпъ, а по българскитѣ народни пѣсни и предания, той е огласялъ горитѣ на Родопитѣ, и се е състезавалъ съ друидкитѣ на върха Олимпъ Родопски, дето е билъ обезглавенъ отъ тѣхъ (заради това — че ги е надпѣлъ) и главата му хвърлена въ Марица, дето — носена отъ вълнитѣ, тя все още продължавала да пѣе.

Орфеонъ, фр. „Orphéon" — въ Франция е общото име на мъжкитѣ пѣвчески дружества, явили се на животъ 1818, съ възвездането на обучението по пѣние въ парижкитѣ основни училища, което въ 1835 става задължително. Успоредно съ това, се основаватъ и пѣвчески дружества за работницитѣ, и тѣй възниква една цѣла мрежа отъ пѣвчески дружества по цѣла Франция, подъ името „О-нъ", така че, въ нача-

лото на новия вѣкъ е имало надъ 1200 такива дружества. О-итѣ се подпомагатъ отъ общинитѣ, търговцитѣ и индустриалнитѣ предприятия, но тѣхното художествено равнище и репертуаръ сж на незначителна висота.

Орфийски, гр. — свѣтло, високо, право. Орфийска музика — тази, на която мелодията се движи въ високитѣ позиции на гласа.

Орфика, гр. — име на единъ клавироподобенъ инструментъ, изна-мѣренъ 1795 отъ К. Рьолигъ въ Берлинъ, съ обемъ G-c³, на който се свири съ удране на чукчета.

Осеа тубиа, лат. ossea tubia — име на единъ старъ инструментъ — свирка, подобна на флейтата, направена отъ кокалъ.

Осервато, ит. osservato — точно „наблюдавамъ" — при изпълнението, означава: да се съблюдава строго за написаното, а при съчиняване на многогласна композиция — да се прилагатъ точно правилата на контрапункта.

Осиа, лат. ossia = „или" — терминъ, означаващъ, че на изпълнителя се предоставя изборъ за свирене или на оригиналния пасажъ, или на написания подъ него, обикновено съ по-дребни ноти, опростенъ или улеченъ, неговъ видъ, надъ който стои и думата О-а.

Осианъ — бележитъ, слѣпъ келтски бардъ — синъ на Фингалъ — живѣлъ въ началото на IV в. въ Шотландия. Съчинилъ много лирически и епически поеми.

Осилографъ, фр. oscillographe — е единъ уредъ за записване на движенията на махалото, като въ сжщото време дава възможностъ да могатъ да се анализиратъ.

Остинато, ит. ostinato = „постоянно" — терминъ, означаващъ постоянно-то повторение на една тема или мотивъ, съ нови контрапунктични фигури — първично и най-често въ баса, и за това се нарича **Basso O.**, — той е и най-старъ я видъ, имащъ своето начало въ XIII в. По-късно, въ XVI в., О. придобива значение на една хорална мелодия, или народна пѣсенъ въ тенора, като промѣната не е въ писане на нови контрапунктически фигури, а въ